

*“The thing about football – the important thing about football – is
that it is not just about football.”*

Terry Pratchett

The Hearts Song

*Away up in Gorgie at Tynecastle Park
There's a wee fitba' team that will aye make its mark;
They've won all the honours in footballing arts,
And there's nae ither team to compare with the Hearts.*

H-E-A R-T-S

*If you cannae spell it then here's what it says;
Hearts, Hearts, glorious Hearts,
It's down at Tynecastle they bide;
The talk o the toon are the boys in maroon,
And Auld Reekie supports them wi pride.*

*This is my story, this is my song
Follow the Hearts and you can't go wrong -
Oh some say that Celtic and Rangers are grand,
But the boys in Maroon are the best in the land.*

*We've won the league flag and we've won the league cup,
Though we sometimes go down we can aye go back up;
Our forwards can score and it's no idle talk,
Our defence is as strong as the auld castle rock.*

H-E-A R-T-S

*National caps we can always supply,
Like Massey and Walker and Bauld and Mackay;
If I had the time I could name dozens more,
Who've helped in producing the auld Hampden roar.*

H-E-A R-T-S

Inhoud

Crowdfunding	5	Away up in Gorgie	211
Legenda	6	Kleumen in	
Proloog	8	The Kingdom of Fife	217
Inleiding	15	De Bordeauxrode Armada	223
Bouwen op de ruïnes		This Heart still Beats	227
van MadVlad	21	Heimwee naar Boghead	239
Op bezoek bij		Scotland's Shame	247
Sevco 5088	33	Death or the Gladiols?	251
Derby Breakfast	45	Pupadaidh as t-Fhoghar	261
Geen Petrofac Training		Cat Show on The Moon	269
Cup voor de Jambos	55	Kroepoekthee	277
Dancing in the Streets		Auld Lang Syne	283
of Raith	61	It's Zeefuik'n easy	289
Nooit meer JAG	69	Tranen om Dave Mackay	295
Edinburgh	75	Inspector Rebus	309
In de ban van het Indyref	85	De Koeltorens van	
YES or NO?	95	Grangemouth	315
Buigen voor de Bhoys	103	Champions!	321
Rijpen op Riccarton	107	The Hearts are	
Prachtig Palmerston Park	113	having a Party	327
Alloa Ale	121	Glasgow versus	
Ian Murray cannae do this	127	Edinburgh	333
The Hammer of Hibs	133	The Queen of Hearts	341
Remembrance Weekend	143	Sunshine on Leith	349
Poppies voor McCrae's		De Bertie	361
Battalion	149	Black Diamonds	
The 86'ers	103	and The Blue Brazil	367
The Battle of Tyncastle	179	Confetti en Irn-Bru	375
Het Stenen Hart		The End	381
van de Old Tolbooth	199	Epiloog	392
De Vloek van			
Neil Doncaster	207		

Eerste druk november 2015

Uitgeverij:	Staantribune Media B.V.
Copyright ©	Joris van de Wier 2015
Omslagontwerp	Paine Proffitt
Opmaak	Remco van de Wier
Achtergronden	www.glorioushearts.nl

ISBN	978-90-823758-2-4
------	-------------------

Proloog

Boeken en films over *roadtrips* boeien me mateloos. In de zomer van 2014 maak ik er zelf eentje: van Tilburg naar Edinburgh. Op 26 juli speelt Hearts tegen Annan Athletic. Het is de eerste wedstrijd in het prille seizoen voor de Jambos. Daar moet ik per se bij zijn, want ik wil alle wedstrijden van Hearts dit seizoen zien: zowel uit als thuis. Mijn doel is om twee dagen eerder in Schotland te zijn om even te acclimatiseren. Omdat in een ruk naar Edinburgh rijden nogal ver is, doe ik het in twee delen. Bovendien is de tunnel onbetaalbaar en dus moet ik met de boot. Dat betekent een extra reistijd van twee uur. De sleutel van mijn nieuwe huisje moet ik voor zes uur ophalen in Edinburgh, dus om dat in één keer te rijden is te bijna onmogelijk. Mijn tussenstop is in een obscuur motel in het onooglijke Washington, een klein plaatsje tussen Newcastle en Sunderland. In de vroege ochtend van 23 juli vertrek ik vanuit Nederland, op naar het onbekende avontuur.

“Mellon Collie and the Infinite Sadness”, de openingstrack van het gelijknamige album van The Smashing Pumpkins, zal voor altijd verbonden blijven aan deze trip. Dat is namelijk het eerste lied dat ik hoor op het moment dat ik mijn auto start. Ik heb een hele lading cd's meegenomen en die zijn vooral afkomstig uit de jaren negentig, want toen kocht ik die nog. De *roadtrip* is een reis waar ik totaal niet tegenop kijk, want ik ken Engeland en Schotland vrij goed. Toch verloopt de reis een stuk zwaarder dan ik had verwacht. De oorzaak ligt bij Tommy en Emma, mijn twee katten die meeverhuizen naar Edinburgh. Die gedragen zich de hele reis grotere relnichten dan Geer en Goor. Zeker Tommy. Die blijkt een echte PSV'er te zijn; famous for not travelling.

Die twee zijn al lastig in mijn dromen. De nacht voordat ik vertrek, kan ik de slaap niet vatten. Ik weet dat om kwart voor zes de wekker gaat, dus ik sta onder druk om snel te slapen. Tel daarbij op dat het ontzettend warm is en ik weet dat het niet

gaat lukken. Eigenlijk moet ik dat niet eens proberen, want dat levert alleen maar stress op. Terwijl ik in bed lig, heb ik continu horrorvisioenen in mijn hoofd dat wat met Tommy of Emma gaat gebeuren tijdens de reis. Na een paar uurtjes slaap gaat de wekker alweer. Bij de dierenarts heb ik pilletjes gekregen waar de katten rustig van zouden worden, maar die dingen werken nooit. Ik ben amper de hoek om of Tommy begint al met miauwen. Dat stopt niet tot ik in Duinkerke aankom. Op een bepaald moment begeven zijn stembanden het met als gevolg dat vanaf dat moment er een in en in misselijke kraak uitkomt. Ik denk dat dit het geluid is wat Vincent van Gogh hoorde toen hij besloot zijn oor eraf te snijden. Hemeltergend. Emma daarentegen bevalt het reizen wel. Doordat het zo heet is, heb ik beide ramen opengezet om de katten te koelen. Emma zit lekker naar buiten te kijken en geniet van de aangename wind door haar pels.

Gelukkig is daar na tweeënhalv uur rijden eindelijk het spuuglelijke Duinkerke zodat ik ze kan controleren. Er is niets aan de hand. Tommy wil wel heel graag zijn kooitje uit en vrij rondlopen in de auto, maar een kat onder mijn gaspedaal lijkt mij geen goed idee. De Britten hebben geen hondsdomheid, dus zijn de richtlijnen voor het invoeren van huisdieren vrij streng. De quarantaine is afgeschaft, maar dieren moeten wel een chip, diverse inentingen en een paspoort hebben. Het ironische is dat Tommy en Emma wel een paspoort hebben en ik alleen een ID-kaart. Ik moet de katten scannen en hun namen komen tevoorschijn. Dat is nu ook bekend bij de NSA. De techniek staat voor niets tegenwoordig. Daarna krijg ik een grote gele sticker op mijn voorruit waarop staat dat ik dieren vervoer. Dat ziet er heel raar uit en doet denken aan 75 jaar terug. Ik ga hier geen Godwin maken, maar het lijkt wel of ze het er om doen.

Doordat ik heel vroeg was, op het vasteland kunnen we wél rijden dus geen file gezien, zit ik ineens op de boot van 10:00 uur in plaats van de geboekte van 12:00 uur. Dat is wel lekker. De katten moet ik in de auto achterlaten, dus ik laat mijn raam een klein stukje open en ga naar boven. Het pakken van de boot is een gouden greep geweest. Ik heb even twee uur lang

geen gemiauw om mij heen en ondanks dat ik een gek katten-vrouwtje ben die het liefst altijd omringd is door katten, is dit toch wel fijn. Daarnaast heb ik op de boot altijd een vakantiegevoel in tegenstelling tot in die nare tunnel. Dan is het net alsof je in een doods-kist ligt. Langzaam zie ik het vasteland achter me verdwijnen en doemen in de verte de krijtrotsen van Dover op. Het begint nu allemaal wel heel erg echt te voelen. Het is een zonnige dag, dus ik kan lekker vegeteren op het dek. Het is goede ontspanning, hoewel het welzijn van Tommy en Emma steeds in mijn achterhoofd zit. Zeker het laatste kwartier maak ik mij zorgen of ze nog in leven zijn. Gelukkig zijn ze dat nog steeds als ik weer in mijn auto stap en kunnen we koers zetten richting Washington. Volgens de routeplanner een ritje van zes uur, maar ik weet dat ik daar twee uur bij moest optellen omdat die pipo's in Groot-Brittannië totaal niet kunnen rijden. Verder heb ik het plan om iedere twee uur te stoppen om de katten even te verzorgen.

Het is weer pure ergernis op de snelweg. De *middle lane wankers* lijken echt met het jaar irritanter te worden. Ik krijg bijna een zere hand van het continu opsteken van mijn middelvinger. De linkse baan (in de UK die voor de langzaamste voertuigen) is bijna altijd leeg, op wat vrachtwagens na. De *middle lane wankers* in de middelste baan rijden amper 90 kilometer per uur, waardoor wij snelheidsmaniakken op de jakkerbaan met pijn en moeite net boven de 100 uitkomen. Ik heb heel veel rouwmomenten. Tel daarbij op dat Tommy maar blijft miauwen en ik erger mij kapot. Gelukkig komt er een Duitser aan in zijn Audi SS die alle rukeenden van de hele rechterbaan intimideert met zijn knipperlicht naar rechts, groot licht en bumperkleven. Wat een held. Ik besluit een stuk vlak achter hem aan te rijden, waardoor het eindelijk opschiet. Normaal zijn dat soort gasten bloedirritant, maar bij Britten is dit soort Tokkiegedrag echt nodig. Dat zijn echt de slechtste chauffeurs van Europa.

De zorgen om Tommy beginnen wel wat groter te worden. Hij drinkt niets en ziet er beroerd uit. Ik begin bang te worden dat hij uitdroogt. Daardoor besluit ik te profiteren van zijn fetisj en dat is het likken van mijn vinger. Ik doop mijn vinger in het

water en die likt hij af. Zo krijgt hij toch wat vocht binnen. Emma drinkt ook niets, maar zij is op het gemakje aan het genieten van de wind door haar manen en vindt het allemaal wel best. Bij iedere stop haal ik de katten even uit hun kooitjes om hun dekontjes te vervangen en ze te aaien. Ze ruien wel enorm van de stress en mijn spijsvertering begint steeds meer op een excentrieke broek van kattenbont te lijken.

Waar ik vooraf voor vreesde, gebeurt ook. In totaal zijn er tot aan Washington liefst vier ongelukken. Zelfs voor Engelse begrippen is dat erg veel. De twee uur vertraging worden er uiteindelijk drie en rond negen uur kom ik aan bij het dubieuze motel. Ik heb dat uitgekozen, omdat ik katten bij mij heb. Dit ranzige motel, waar normaal foute zakenmannetjes snelle seks hebben met hun secretaresses, is de beste oplossing. Ik moet alleen die katten nog naar binnen zien te krijgen zonder betrapt te worden. Ik doe handdoeken over de kooitjes heen en smokkel ze naar binnen in de hoop dat Tommy en Emma niet gaan miauwen. De receptioniste kijkt mij aan als ik naar binnen loop met de bedekte kattenmandjes. Ik kijk schaapachtig terug. Een kik van de katten en ze moeten deze nacht in de auto blijven. Het zweet staat op mijn voorhoofd, terwijl ik langs de balie loop. Maar gelukkig blijven ze stil. Ik voel mij net Andy Dufresne die via het riool uit de Shawshank Redemption is ontsnapt als ik op mijn hotelkamer aankom. Wat ben ik opgelucht. Tommy en Emma ook, want ze kunnen eindelijk op de kattenbak. Ze hebben namelijk de hele rit opgehouden, heel knap. Gelukkig maar, want anders had ik urenlang in een misselijkmakende lucht gezeten. In het motel kijk ik nog de openingsceremonie van de Commonwealth Games in Glasgow om daarna te slapen.

Dat lukt natuurlijk voor geen meter. Als ik de volgende ochtend wakker word, heb ik in totaal ongeveer twee uur geslapen. Vanuit Washington is het de volgende dag nog zo'n twee uur rijden naar Edinburgh. Daar heb je hele stukken eenbaansweg en gezien mijn vermoeidheid lijkt me dat wat gevaarlijk. Ik heb ook nog eens knallende hoofdpijn. Op zulke momenten word je creatief en ik brouw een cocktail van

paracetamol, ibuprofen en espresso. Die is niet te zuipen, maar ik moet wakker blijven en dit lijkt mij de enige oplossing. Het werkt erg goed. De hoofdpijn verdwijnt, ondanks de cafeïne, en ik ben ineens weer vrij fit. Op naar Edinburgh.

In het begin zijn beide katten erg rustig, maar na een klein uurtje begint Tommy weer met miauwen. Tot overmaat van ramp begint ook Emma ineens. Gelukkig zorgen de katten ook voor entertainment. Vlak voor Edinburgh zit ik op een tweebaansweg achter een slome *right lane wanker*. Die haalt de andere auto's in met amper 100 kilometer per uur. Ineens ziet hij een flitskast en stampt hij keihard op zijn rem. Ik zit de hele tijd ongeveer in zijn achterbak, dus ik moet ook plotseling remmen. Beide kattenmandjes vliegen naar voren. Die van Emma valt zelfs om. Ik kijk meteen of er niets aan de hand is, maar ze heeft alleen het waterbakje over zich heen gekregen en kijkt wat beduusd. De kooi van Tommy is alleen wat verschoven, maar juist hij zorgt voor drama. Hij ligt op zijn rug met zijn poten omhoog. Net als Kweeniet uit de Meneer Kactus-show. Ik roep Tommy's naam en ineens staat hij weer rechtop. Er is niets aan de hand. Pure aanstellerij. Tommy heeft een schwalbe gemaakt waar zelfs Neymar nog wat van kan leren.

Mijn sleutel moet ik ophalen in het centrum van Edinburgh, want daar zit het kantoor van mijn huisjesmelker. Het is vervelend rijden daar. Uiteraard is het onmogelijk om bij dat kantoor te parkeren. Je moet óf een vergunning hebben óf een speciale parkeerkaart. Ik heb beide niet en veel straten zijn afgesloten vanwege het Edinburgh Festival dat in augustus start. Dan maar ergens aan de rand van het centrum parkeren. Het vervelende is dat ik de katten in de auto moet laten zitten en het erg zonnig is. Ik zoek daarom de meest betonnen parkeer-garage uit, aangezien het daar meestal wel koel is. Ik laat het raam een stukje openstaan en ga mijn sleutel halen. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want die krijg ik pas mee als ik een Britse bankrekening heb. Het rouwmoment is erg groot. Als ik een .44 Desert Eagle op zak zou hebben, zou ik een massamoord begaan in dat kantoor. Maar die heb ik niet, dus moet ik op zoek naar een bank.

Gelukkig zit de HBSC om de hoek. Helaas zit daar ook een ongemak wijf die erg moeilijk doet. Ik kan pas een rekening openen als ik een energierekening heb van mijn adres in Edinburgh. Die heb ik dus niet, omdat ik de sleutel nog niet eens heb. Na ongeveer een halfuur komen we tot de conclusie dat ik geen rekening kan openen. Moge de oplichters van HBSC keihard failliet gaan. Op naar de Clydesdale Bank die iets verderop zit. Daar lukt het ook niet aangezien ik afschriften moet hebben van mijn Nederlandse ING-rekening. Ik vertel dat ik een onlinerekening heb en dus geen afschriften. Ik laat hem mijn rekening zien op mijn telefoon, maar hij moet per se een afschrift hebben op officieel briefpapier. Ik kan dus ook niet snel even een uitdraai maken, want dat tel niet. De Clydesdale Bank staat vanaf nu ook op mijn zwarte lijst. Op naar bank drie: de Royal Bank of Scotland. Een superfoute bank en dat blijkt ook wel. Daar kan ik alleen een rekening openen als ik een officieel document kan laten (ID-kaart of rijbewijs) met mijn Nederlandse adres erop. Dat staat er niet op, dus ook hier kan ik geen rekening openen. Ik ga bijna flippen, want ik begin me zorgen te maken om de katten in de auto. Ik ben al bijna anderhalf uur onderweg sinds ik ze heb achtergelaten en ben in een soort Catch 22 beland. Poging vier is bij Santander, een Spaanse schwalbebank voor janknichten. Ik hoef geen energierekening te laten zien, geen ING-afschriften en geen document met mijn Nederlandse adres erop. Wat ze wel willen hebben, was een werkgeverscontract. Mijn verhaal dat ik nu freelance werk, vinden ze maar vaag. Ook poging vier leverde geen rekening op.

Ondertussen begin ik te vrezen dat het niet gaat lukken. Het voordeel van Edinburgh is dat er ontzettend veel banken zijn. Poging vijf is bij de Bank of Scotland. Daar kan ik wel een rekening openen, maar pas vanaf de week erop. Nu hebben ze het te druk, de luie honden. Poging zes is bij TSB. Ook daar is schijnbaar ook niemand die mij deze dag kan helpen. In een uiterste poging trek ik de kattenkaart, naast de kinder- en racismekaart een van de beste die je kunt gebruiken in noodsituaties. Ik vertel dat ik echt een rekening moet openen, omdat ik mijn sleutel nodig heb zodat ik de katten vrij kan laten.

De vrouw die mij helpt heeft zelf twee poezen en dat is mijn redding. Meteen word ik doorgestuurd naar een mannetje met een tulband en tien minuten laten heb ik een Britse rekening geopend. Leve de TSB, de beste bank van Schotland. Ik wil het liefst de tulband kussen.

Ik ga meteen de sleutel ophalen en ren naar de parkeergarage. Tommy en Emma zitten nog rustig in de auto en tien minuten later sta ik in mijn nieuwe huisje aan Stewart Terrace, op vijf minuten lopen van Tynecastle. De katten zijn eindelijk vrij en gaan meteen op onderzoek uit. De rest van de dag bestaat voor mij vooral uit sjouwen met verhuisdozen, aanvragen van internet, kopen van boodschappen en een Brits mobiel nummer regelen, maar gek genoeg word ik maar niet moe. Leve de cocktail die ik die ochtend op heb gedronken. Dat Tommy en Emma veilig zijn, is echt zo'n enorme opluchting. Ik loop 's avonds naar de stad en terwijl ik in het zonnetje door Princes Street Gardens loop en naar het Edinburgh Castle kijk, verdwijnt alle stress en word ik helemaal zen. Eenmaal weer thuis pak ik een koude Koppa-berg en liggen de katten op mijn schoot te spinnen. Het leven is ineens heel goed en mijn seizoen met Hearts kan gaan beginnen.

Inleiding

Het is de zomer van 2013. Ik zit in de Burgerzaal van de gemeente Oisterwijk. Om mij heen zie ik veel mensen worstelen met het openhouden van hun ogen. Voor ons staat een mannetje, de verandermanager, een verhaal te vertellen over aanstaande veranderingen. Het is lijden met een grote L. Hij heeft een bord naast zich staan met daarop een bootje en een eiland. Uiteraard zijn het metaforen. Bij de gemeente zijn het namelijk áltijd metaforen. Het bootje staat voor de organisatie en het eilandje is ons doel. De naam van dit project is “Op Koers”. Het zou zo door Seth Gaaikema verzonnen kunnen zijn. Het doel van dit project is om het metaforische bootje naar het metaforische eiland te krijgen. Wat volgt is een eindeloos verhaal over hoe dit moet gaan gebeuren. Net als we eruit lijken te zijn, plakt het mannetje hardhandig een haai op het bord tussen het bootje en het eiland. Iedereen schrikt wakker. De haai is een metafoor voor de problemen die we onderweg tegen kunnen komen. Ik wil dood. Helemaal afgepeigerd gaan we na deze vergadering weer aan het werk, maar het leven is uit iedereen gezogen na deze oersaaië presentatie. Die avond sta ik op mijn balkon en denk ik diep na. Ik moet een plan verzinnen om niet meer aan dit soort onzin blootgesteld te worden, want ik heb na iedere vergadering het idee een stuk dommer te zijn geworden.

Plan A, dat is de naam voor mijn vluchtplan. Ik heb nog even om het uit te dokteren, want in november 2013 breng ik eerst mijn boek “Terraces & Floodlights” uit. Dat wordt gelukkig een groot succes. Binnen twee maanden zijn alle exemplaren uitverkocht en niet veel later koopt een uitgever de rechten van mijn boek. Het overtuigt mij in de gedachten dat Plan A iets te maken moet hebben met voetbal en schrijven, mijn twee grote passies. Al heel lang heb ik de droom om een Britse voetbalclub een seizoen lang te volgen. Mijn favoriete voetbalboek is “A Season with Verona”, waarin de Engelse auteur Tim Parks een jaar lang het reilen en zeilen van de Italiaanse voetbalclub Hellas Verona volgt. Parks heeft daarvoor al vaker boeken geschreven over Italië, hij is een Engelsman die

daar woont, maar wil ditmaal de Italiaanse cultuur bekijken vanuit de voetbalsupporter. Het resultaat is een geweldig boek. Ik denk dat het, samen met “Nooit meer slapen” van Willem Frederik Hermans, het enige boek is dat ik vaker dan drie keer heb gelezen. Een andere favoriet van mij is “The Miracle of Castel di Sangro”, waarin de Amerikaan Joe McGinniss de Italiaanse club Castel di Sangro een seizoen volgt. Zijn insteek is anders. Waar Parks al jarenlang in Verona woont en werkt, kiest McGinniss ervoor om vanuit de Verenigde Staten naar Italië te verhuizen voor een seizoen. Het is een totaal ander boek. Dat van Parks is vanuit de supporters van de club beschreven en richt zich op de Italiaanse cultuur in de breedste zin van het woord, terwijl McGinniss veel met de bobo's en de spelers omgaat en het daardoor meer een voetbalboek is. McGinniss kan bloedirritant zijn en vindt zichzelf de grootste voetbal-kenner allertijden, maar het is zeker aardig om te lezen. Sinds ik beide boeken las, wil ik iets soortgelijks gaan doen. Uiteraard met een Britse club als lijdend voorwerp, maar welke club?

In het laatste weekend van maart 2014 vertrek ik met Dimitri en John, mijn vaste voetbalmaten, naar Schotland. Op het programma staan de wedstrijden Cowdenbeath – Hamilton Academical en Hearts – Hibernian, de derby van Edinburgh, op het programma. Een goed tripje. Zeker omdat het een weekend in Edinburgh betekent, een van mijn favoriete steden in Groot-Britannië. Het hele weekeinde is de Schotse hoofdstad in de mist gehuld. Het maakt Edinburgh nog mysterieuzer dan normaal. Gelukkig gaat de wedstrijd bij Cowdenbeath wel door, want vier eerdere pogingen om die club te vincken waren mislukt. Het belangrijkste nieuws komt even later uit Inverness. Ene Sean Kelly, niet de oud-wielrenner overigens, heeft daar de 2-2 gemaakt voor St. Mirren. Dat doelpunt heeft mijn leven veranderd. Door die 2-2 komt St. Mirren op 28 punten uit 32 wedstrijden. Hearts heeft 6 punten uit 30 wedstrijden (mede doordat de Jam Tarts het seizoen met 15 minpunten moesten beginnen) en moet daardoor de volgende dag minstens één punt pakken tegen Hibs, anders degradeert de club naar de Schotse Championship. Had St. Mirren verloren dan waren de Jambos alleen virtueel gedegradeerd bij een nederlaag en

dat is toch anders dan definitief. Nu kan Hibernian de directe rivaal een divisie naar beneden schoppen en dat is natuurlijk perfect voor de sfeer de volgende dag. Het eerste deel van mijn ideale scenario is al uitgekomen. Nu moet alleen Hearts nog winnen, want dan ontploft Tynecastle. Bij Hibernian maken de supporters zich al op voor “The Relegation Party”. Er werd eerder in de week opgeroepen om in feestkleding naar Tynecastle te komen en ballonnen en serpentine mee te nemen. Jarenlang is Hibernian het lachertje van de stad geweest en zeker sinds de 5-1 vernedering door Hearts in de Schotse bekerfinale van 2012 is het leven als supporter van Hibernian geen pretje, maar nu kunnen de Hibeers eindelijk wraak nemen. En die wraak zal zoet zijn.

Het is de volgende dag nog steeds mistig. Hoe dieper we Gorgie, de wijk waar Hearts speelt, in rijden, hoe mistiger het wordt. Het is alweer een tijd geleden dat ik een wedstrijd zag bij Hearts. In augustus 2006 bezocht ik Hearts – Celtic op Tynecastle, mijn eerste wedstrijd op Schotse bodem. Nadien zag ik de Jambos nog vier keer in actie, maar nooit meer in eigen huis. Twee van die wedstrijden waren tegen stadsgenoot Hibernian. Een keer op Easter Road, de thuishaven van de aartsrivaal, en de zojuist gememoreerde 5-1 op Hampden Park. Nu wil ik de Edinburgh derby graag eens op Tynecastle zien en speciaal daarom heb ik deze trip geregeld. Dat inmiddels zoveel op het spel staat, had ik bij het boeken van deze trip niet gedacht. Het zorgt voor een totaal gekkenhuis in het stadion. Naast mij zit Gus, een man die zich allang heeft neergelegd bij de degradatie. Hij vertelt mij dat het absoluut niet mag gebeuren tegen de Hibeers. De supporters in het uitvak hebben zich uitgedost in feestkostuum. Hearts, dat met veel jeugdspelers speelt, vliegt er vanaf de eerste minuut in. Het is duidelijk een voorbeeld van ‘niet hier en niet vandaag’. Tynecastle kolkte en dan bedoel ik niet op een geforceerde ultramanier, maar het publiek is echt de twaalfde man. Ik zie mensen om mij heen met bloeddorlopen ogen continu schreeuwen tegen de scheidsrechter, de Hibeers en de eigen spelers. Deze onverstaanbare oerklanken worden begeleid met veel consumptie. Er landt een kloddertje spuug op de kale

buurman van Gus. Gefascineerd zie ik dat minutenlang op zijn hoofd zitten. Het wil niet wijken, net zoals de spelers van Hearts. Het zijn veelal jeugdspelers die ook supporter zijn van de club. Zij begrijpen het belang van deze wedstrijd. Na zeven minuten staat het al 1-0 en geen moment heb ik het gevoel dat Hearts hier gaat degraderen. Vlak voor tijd wordt de wedstrijd definitief beslist: 2-0 en de Jambos op de tribune worden helemaal gek. Gus heeft de tranen over zijn wangen rollen. Hij weet zich met zijn vreugde geen raad. Hij besluit daarom maar obscene gebaren te maken richting het uitvak. Ik krijg na afloop zelfs een speldje van hem van een jamtaartje met daarop de uitslag van de bekerfinale van 2012. Die avond weet ik het opeens zeker: Heart of Midlothian gaat komend seizoen mijn Hellas Verona worden.

Tegenover Hearts sta ik vrij neutraal. Ik ben zeker geen fan. De club heeft mooie shirts, een goed stadion, maar ik ben in Schotland vooral gek van Celtic. Maar die avond, terwijl ik nog lig na te genieten van de wedstrijd, bedenk ik mij dat het seizoen 2014/2015 perfect zou zijn om Hearts te volgen. Eigenlijk klopt alles rondom de club in het komende seizoen. Dat zullen jullie in dit boek wel lezen. Daarnaast is op 18 september het Indyref en mogen de Schotten stemmen voor of tegen onafhankelijkheid. Stemmen ze voor, dan zal Schotland voor het eerst sinds 1707 weer een apart land zijn en hoort het niet meer bij Groot-Brittannië. Edinburgh zal de hoofdstad worden van een onafhankelijk Schotland. En daar kan ik dan bij zijn. Klein detail: het is nog niet bekend of Hearts nog wel bestaat in 2014/2015. De club heeft namelijk nog een schuld van 30 miljoen pond openstaan bij twee bedrijven uit Litouwen, UKIO Bankas en UBIG, en die kunnen zomaar de stekker uit de club trekken.

De dinsdag na mijn tripje vertel ik tegen mijn collega's dat ik een plan heb om weg te gaan, maar dat ik er niet teveel over kan zeggen. Ik geloof niet in een God, Allah of Jaweh, maar wel in *jinxen*. Het enige dat ik over Plan A kwijt kon, was dat ik afhankelijk was van een beslissing vanuit de Baltische Staten. Ze hadden geen idee wat ik van plan was en dachten dat ik

problemen had met de Letse maffia. Daarna was het iedere dag wachten totdat er nieuws kwam uit Litouwen, maar het bleef maar duren. De crediteuren van UKIO Bankas waren akkoord gegaan, maar met UBIG was het moeilijker onderhandelen en zij hadden het stadion in handen. Het duurde en duurde maar, maar ineens was daar het verlossende woord dat de schuldeisers van UBIG akkoord waren gegaan met het bod van Ann Budge, de zakenvrouw die Hearts wilde overnemen. De club was gered en mijn plan ging definitief door. Even later vloog ook Hibernian uit de Premiership via de play-offs. Het komende seizoen van Hearts wordt daardoor nog mooier dankzij de Edinburgh derby.

Vanaf het moment dat de club was gered, kon ik echt gaan plannen. Ik vertelde op mijn werk dat ik ontslag wilde nemen. Natuurlijk vond iedereen dat raar, want waarom geef je zekerheid op voor een raar plan. Maar het leek mij goed om de comfort zone te verlaten. Gelukkig kon ik per 1 augustus weg en dat kwam mij erg goed uit, want Hearts zou op 26 juli voor het eerst spelen en ik had nog wel wat vakantiedagen over. Het was wel wat vreemd om na zeven jaar ontslag te nemen. Mijn baan bij de gemeente Oisterwijk was niet mijn droombaan, maar ik ging er nooit met tegenzin naar toe. Alleen de fetisj met vergaderingen, ik heb dagen gehad die bestonden uit zes uur overleg en gezever, kwam me echt mijn strot uit. Na zo'n dag had ik het gevoel dat ik een beetje gestorven was en voelde ik mij fysiek uitgeput. Het was echt tijd voor wat anders en wat is er leuker dan een voetbalclub een seizoen lang volgen en dan ook nog eens in Edinburgh gaan wonen? Inderdaad, heel weinig. Financiële zekerheid en een gevulde bankrekening zijn lekker, maar bijzondere dingen meemaken in je leven is in mijn ogen nog veel leuker en mooier. Wat er ook mag gebeuren het komende seizoen, het gaat sowieso heel bijzonder worden. Dat voel ik aan alles. Zoals Lou Reed ooit zong: "It's the beginning of a great adventure."

Bouwen op de ruïnes van Mad Vlad

Heart of Midlothian – Annan Athletic 3–1

Al sinds ik in maart besloot om Hearts een seizoen lang te volgen, keek ik uit naar de eerste wedstrijd. Ik wist dat het geen competitiewedstrijd zou zijn, maar een wedstrijd om de Petrofac Training Cup. Dat bekertoernooi, dat officieel de Scottish Challenge Cup heet, is voor clubs die op het tweede, derde en vierde niveau spelen en is traditioneel de opener van het seizoen. Het lijkt wel of dat toernooi is verzonnen om gedegradeerde clubs met de neus op de feiten te drukken. “Kijk mannetjes, in dit soort obscure bekercups moeten jullie voortaan meedoen”, schreeuwt deelname aan de Petrofac Training Cup gevallen grootmachten Hearts, Hibernian en Rangers in hun bek. Dat de loting ook nog eens uitwijst dat Hearts tegen Annan Athletic moest, een van de kleinste profclubs van het land, is typisch. Dankzij deze wedstrijd moet ik twee weken eerder naar Edinburgh, maar eigenlijk vind ik dat niet erg. Even op 't gemakje settelen. Dat was lastiger geweest als ik pas op 9 augustus was aangekomen. Dan had ik meteen vol moeten meedraaien en nu heb ik nog voldoende tijd om de stad, mijn buurt en de club te ontdekken. De wedstrijd tegen Annan betekent meteen een nieuwe begin en daarmee het definitieve einde van Vladimir Romanov, de knettergekke Litouwse voorzitter die Hearts tien jaar in handen had.

De Petrofac Training Cup is natuurlijk een prijs van niets, maar bij Hearts zijn ze ontzettend blij dat ze mee mogen doen aan dit toernooi. Het betekent namelijk dat ze nog bestaan. Twee jaar lang hing het voortbestaan van de club aan een flinterdun zijden draadje. Grote clubs gaan nooit kapot, wordt wel eens gezegd. In veel landen klopt dat ook wel, hallo Spanje, maar uitgerekend in Schotland is dat wel eens gebeurd. In 2012 ging Rangers failliet. Samen met Celtic de grootste club van het land, winnaar van de Europa Cup II in 1972 en een instituut in Schotland. Als zelfs die club kan verdwijnen, kan het iedereen overkomen en dat wisten de Jambos natuurlijk ook. Twee jaar

lang leefden de fans van Hearts tussen hoop en vrees, maar uiteindelijk redde de club het dankzij de beslissing van de Litouwse crediteuren om het bod van 2,5 miljoen pond van zakenvrouw en Jambo Ann Budge te aanvaarden.

De financiële problemen van Hearts waren eigenlijk al stokoud. Begin jaren tachtig stond de club al op omvallen. Heart of Midlothian, na Celtic en Rangers de derde club van Schotland qua prijzen en aanhang, was sinds eind jaren zeventig een jojobclub geworden die continu tussen de twee hoogste divisies op en neer ging. Toeschouwersaantallen waren ontzettend laag, het stadion een vervallen vuilnisbelt en in de beker werd zelfs van clubs als Forfar Athletic verloren. De eens zo trotse club en viervoudig landskampioen was een lachertje geworden. Het was zelfs zo erg dat de stekker bijna uit de club werd uitgetrokken, want het geld was helemaal op. Totdat Donald Ford, een ex-speler van Hearts, de 41-jarige zakenman Wallace Mercer overhaalde om een bod te doen op de club. Dat werd geaccepteerd en Hearts was gered.

Mercer zette Hearts weer op de kaart. In 1983 promoveerden de Jambos naar het hoogste niveau en daar waren ze tot aan afgelopen seizoen vaste klant. Onder Mercer pakte Hearts bijna de titel en de beker in 1986. De voorzitter was kleurrijk en graag gezien door de media. Hij was echt hét gezicht van Hearts. In 1990 deed Mercer, zelf van jongs af aan een Jambo, een poging om Hibernian over te nemen. Zijn plan was om één grote club in Edinburgh te vormen die de strijd aan kon gaan met Celtic en Rangers. In werkelijkheid was er van een fusieclub geen sprake. De nieuwe club zou Heart of Midlothian gaan heten en in het bordeauxrood op Tynecastle spelen. Het lukte Mercer nèt niet om genoeg aandelen van Hibernian te krijgen. Het plan ging niet door en Mercer werd volksvijand nummer 1 van de Hibeers. Hij moest zelfs beveiliging inhuren vanwege de bedreigingen.

In 1994 verkocht Mercer de club aan Chris Robinson, ook een Jambo en een zakenman die zijn fortuin had vergaard met zijn cateringbedrijf. De bijnaam van Robinson was *The Pieman*. Hij

had grote plannen met de club. In zowel 1997 als 1998 werden de Jambos derde en in dat laatste jaar werd de Scottish Cup gewonnen. Hearts versloeg Rangers en aan de prijzendroogte, die al sinds 1962 duurde, was een einde gekomen. Robinson kon niet kapot, maar wilde meer. Hij wilde een echte aanval op de Old Firm. In september 1999 kondigde Robinson een deal aan met de Scottish Media Group (SMG), het huidige STV. Dat bedrijf stak acht miljoen pond in de club, zeker in die tijd een gigantisch bedrag. Robinson beloofde een goede jeugdopleiding, investeringen in het stadion en nieuwe spelers. De fans vonden het allemaal erg mooi klinken.

Er kwamen veel spelers richting Gorgie vanwege de mooie contracten, maar het lukte niet om Celtic en Rangers te bedreigen. Later bleek de deal met SMG toch wat complexer te liggen dan Robinson had voorgesteld. Het bedrijf kond er nog onderuit en ineens had Hearts meer dan 17 miljoen pond schuld. Robinson raakte in paniek en om snel geld binnen te halen had hij het plan om Tynecastle te verkopen. Hearts zou dan in een nieuw stadion gaan spelen aan de rand van de stad, daarna was er het plan om gezamenlijk met Hibs een stadion te bouwen in Straiton en uiteindelijk zouden de Jambos in het rugbystadion Murrayfield gaan spelen. Qua locatie een goede keuze, het nationale rugbystadion ligt vlakbij Tynecastle, maar qua sfeer was het een dodelijk plan. In Murrayfield kunnen 68.000 mensen, dus zou het amper voor een kwart gevuld zijn. Daarnaast zou Hearts maar een huurder zijn en afhankelijk van de grillen van de rugbybond.

De fans waren furieus, want Tynecastle zit in het DNA van de club. Hearts speelt er al sinds 1886 en het is echt een thuis. Daarnaast waren ze woedend op Robinson en zijn valse beloftes, die er maar op bleef hameren dat de 22 miljoen die hij kreeg voor Tynecastle voor een mooie toekomst zou zorgen. Hij begon steeds vreemdere plannen voor te stellen, zoals het afbreken van drie van de tribunes, die op te slaan in een loods en ze dan ergens anders op te bouwen. Ook wilde Robinson de thuiswedstrijden tegen Celtic in Australië spelen, zodat geëmigreerde Schotten kwamen kijken. Bij Celtic werd het

plan weggelachen. De Jambos hadden het ondertussen helemaal gehad met Robinson. Er kwamen demonstraties tegen hem en in het stadion hielden ze pamfletten omhoog met “Robinson Must Go”. Buiten het stadion werd hij aangevallen en kreeg een klap op zijn bek.

Dat het zo niet langer kon, was wel duidelijk. De schuld was ondertussen opgelopen naar 20 miljoen pond en net als twintig jaar eerder stond Hearts weer op omvallen. Robinson vroeg Labour politicus George Foulkes om voorzitter te worden en te onderzoeken of het mogelijk was om Hearts te redden. Foulkes probeerde daarbij Tynecastle te redden, maar het leek een onmogelijke opgave. Geen mens was geïnteresseerd om Hearts over te nemen op een Russisch-Litouwse zakenman na: Vladimir Romanov. Dat was in 2004, een jaar nadat Roman Abramovich een trend had ingezet door zichzelf in te kopen bij Chelsea. Een rijke Rus, dat wilde iedereen wel. Maar Romanov was eerder afgewezen door Dundee United, Dundee FC en Dunfermline Athletic. Dat was wel wat vreemd, maar daar maalde geen Jambo meer om na zijn eerste actie. De nieuwe voorzitter verscheurde namelijk het contract met de projectontwikkelaars waardoor Hearts op Tynecastle zou blijven.

Terwijl Robinson afdroop, was Romanov de nieuwe held van de fans. De Litouwse Rus wilde binnen vijf jaar de Champions League winnen en hij durfde het op te nemen tegen de Old Firm en de media. Hij noemde journalisten ‘monkeys’ en zaakwaarnemers ‘maffia’ en ‘pedofielen’. Dat zijn teksten die supporters graag horen natuurlijk. Romanov kreeg van de Schotse pers de bijnaam *Mad Vlad*, maar was een held bij de fans. Alle schulden van Hearts plaatste Romanov bij UKIO Bankas, de bank waar hij eigenaar van was, en UBIG, zijn investeringsmaatschappij. Daarnaast kwamen er spelers naar Edinburgh waar de fans niet van hadden durven dromen. In 2005/2006 won Hearts de eerste acht competitiewedstrijden op rij. Na elf wedstrijden op rij stond Hearts nog altijd ongeslagen bovenaan met zes punten voorsprong op Celtic en toen ontplofte een bom: Romanov ontsloeg manager George Burley. Volgens de geruchten bemoeide Romanov zich

tegen de zin van Burley met de opstelling en werd hij daarom ontslagen. De fans waren verbijsterd, maar Romanov hield ze tevreden door een topmanager te beloven. Kevin Keegan, Bobby Robson, Claudio Ranieri en Ottmar Hitzfeld werden door Hearts benaderd, maar geen van hen wilde manager van de Jam Tarts worden. Uiteindelijk was het Graham Rix die op de bank terecht kwam. De fans waren erg ontevreden. Rix was niet alleen een manager die weinig successen had behaald, hij was in 1999 ook nog eens veroordeeld voor seks met een 15-jarig meisje. De goede flow rondom de Jambos verdween op slag. Een week na het ontslag van Burley verloor Hearts voor het eerst, uitgerekend tegen rivaal Hibernian.

Onder Rix zakte Hearts langzaam weg. Celtic was begin februari al ver uit zicht en Rangers kroop steeds dichterbij. De tweede plek was ontzettend belangrijk voor Romanov, want in die tijd betekende dat Champions League. Daarnaast wilde hij niets liever dan de Old Firm splitsen. Eind maart werd Rix ontslagen en werd de Litouwer Valdas Ivanauskas aangesteld. Die moest de tweede plek veilig stellen. Met nog acht wedstrijden te gaan was de voorsprong nog maar zes punten en Rangers bleef steeds winnen. Op de laatste speeldag stond Rangers – Hearts op het programma en daar wilde Ivanauskas het niet op aan laten komen. Dankzij een 3-0 overwinning op Celtic, een bewuste wanvertoning van Celtic volgens Rangersfans, was een overwinning op Aberdeen genoeg. De wedstrijd was op 3 mei 2006, een speciale datum voor de Jambos, want precies twintig jaar eerder verloren ze op die dag de titel. Nu werd met 1-0 gewonnen en deelname aan de voorronde van de Champions League veilig gesteld.

Het was feest in Gorgie en dan stond er nog een bekerfinale voor de deur. Hearts was daarin zwaar favoriet, want Gretna was daarin de tegenstander. Gretna was het speeltje van Brooks Mileson, de Schotse variant van Romanov. De club was net voor het derde jaar achter elkaar kampioen geworden en zou dus in 2006/2007 voor het eerst naar het hoogste niveau promoveren. Voor Hearts was de eigenlijke finale al in april geweest. Toen stonden de Jambos tegenover Hibernian in de

halve finale. Beide clubs wisten dat Gretna in de finale de tegenstander zou zijn en winst in de halve finale zou bijna zeker de Scottish Cup betekenen. Hibernian, dat al sinds 1902 wacht op een Scottish Cup, werd met 4-0 vernietigd. Hearts won inderdaad de finale, maar het ging veel moeizamer dan gedacht. Pas na penalty's werd Gretna verslagen, maar het feest was er niet minder om. De *Romanov Revolution* was op haar hoogtepunt, maar dat wist nog niemand op dat moment.

De acht jaar daarna waren een groot gekkenhuis met *Mad Vlad* in de hoofdrol. Over Romanov kan ik een heel boek schrijven. Managers werden aangenomen en ontslagen, Romanov dreigde de hele selectie op de transferlijst te zetten als ze een wedstrijd tegen Dunfermline Athletic niet zouden winnen, hij werkte gerenommeerde Schotse internationals als Steven Pressley, Paul Hartley en Craig Gordon de deur uit en kocht de meeste rare spelers. In 2007 was de schuld van Hearts al opgelopen tot 36 miljoen pond, al stonden al die schulden geparkeerd in Litouwen. Ondertussen bleef Romanov luchtfietsen. Hij wilde de oude hoofdtribune platgooien en er voor 51 miljoen pond een nieuwe, multifunctionele variant neerzetten. Ook werd het plan om binnen vijf jaar de Champions League te winnen weer van stal gehaald. Terwijl het sportief en financieel steeds slechter ging, werd Romanov steeds gekker. *Mad Vlad* viel de Schotse bond aan en beschuldigde die ervan tegen Hearts te zijn en de Old Firm steeds te bevoordelen. Grote aankopen kwamen amper meer naar Gorgie en enkele keren konden de lonen niet worden betaald. Hearts ging voortaan spelers huren van het Litouwse FB Kaunas, de andere club van Romanov. Hij liet zich amper meer zien bij de club en hield zich bezig met excentrieke dingen zoals het kopen van een Sovjet-onderzeeër, het winnen van de Litouwse versie van *Dancing with the Stars* door de jury om te kopen en proberen president van Litouwen te worden. Dat laatste lukte niet, omdat Romanov een geboren Rus is.

Romanov had op het toppunt van zijn roem 300 miljoen pond, niet slecht voor iemand die zijn zaken carrière ooit begon met het verkopen van bootleg cassettebandjes van Elvis en

The Beatles. Maar toen overal in de wereld het bankwezen instortte, bleef Litouwen niet achter. UKIO Bankas stond op omvallen. Eind 2011 kon Hearts de salarissen niet meer betalen en Romanov zette de club te koop. De redding kwam vanuit Wolverhampton, dat voor 600.000 pond de IJslandse middenvelder Eggert Jónsson kocht. Hearts kon zijn spelers weer betalen en werd niet uit de Premiership gegooid door de Schotse bond. In de competitie eindigden de Jambos op een knappe vijfde plek en weer werd de bekerfinale gehaald, dankzij een verrassende zege op Celtic in de halve finale. De finale was uitgerekend tegen Hibernian. Hearts won met liefst 5-1 in deze Moeder aller Derby's. Ik was erbij en een Jambo zei tegen mij dat als dit de laatste wedstrijd ooit was Hearts in ieder geval met een knal aan zijn einde was gekomen.

Rangers ging die zomer definitief failliet, terwijl de fans toekeken zonder een poot uit te steken. Bij Hearts gebeurde juist het tegenovergestelde. De club bleef bestaan dankzij giften van de fans, al was het maar nét aan. Twee jaar lang was de club afhankelijk van de supporters die maar geld bleven storten om de club levend te houden. UKIO Bankas ging in de tussentijd failliet en de Litouwse curator klopt aan bij de Jambos met het verzoek even 15 miljoen pond over te maken. Hearts kwam in surseance van betaling terecht en de club werd vanaf 17 juni 2013 effectief bestuurd door de curatoren van BDO die gingen onderhandelen met de Litouwers. Slechter kon de timing niet, want in de zomer kwam er geen geld binnen bij de club en BDO zat al met de hand bij de stekker om die eruit te trekken. De hele selectie werd te koop gezet, terwijl Hearts een transferverbod en vijftien punten in mindering kreeg van de SFA.

Het seizoen 2013/2014 was dus eigenlijk kansloos. Hearts zou zeker laatste worden en dat kwam BDO slecht uit, want er moesten flink wat seizoenkaarten worden verkocht. Trevor Birch, de curator, deed een oproep aan de fans om toch maar zo snel mogelijk die kaarten te kopen anders zou het over zijn voor de club. Meer dan tienduizend mensen deden dit en Hearts overleefde de zomer. De club stond te koop en uiteindelijk werd de *Foundation of Hearts* (FoH) gezien als de partij

die het beste zou zijn voor Hearts. FoH is opgericht door enkele zakenlieden die fan zijn van Hearts. Het doel van de FoH was dat mensen maandelijks geld zouden storten om de club draaiende te houden. Ondanks dat de kans groot was dat Hearts het uiteindelijk niet ging redden, besloten meer dan achtduizend Jambos dit te doen. Mensen gingen niet meer op vakantie, namen een hogere hypotheek op hun huis en gaven hun spaargeld aan FoH. Iedere Jambo wist dat het nu erg serieus was. De FoH had wel wat geld, maar niet genoeg om de club over te nemen van de Litouwse curatoren. Wat ze nodig hadden was een rijke supporter die 2,5 miljoen kon voorschieten. Gelukkig werd die gevonden. Ann Budge is een gepensioneerd zakenvrouw die veel geld verdiende in de IT-wereld. Zij besloot 2,5 miljoen te bieden voor de club en dat bod werd geaccepteerd door de Litouwers. Vijf jaar mag de FoH er over doen om dat geld in te zamelen en haar terug te betalen. Tot die tijd is Budge eigenaar en voorzitter van de club. Na die vijf seizoenen is Hearts van de supporters.

Sinds zeker is dat Hearts de surseance heeft overleefd, heerst er veel optimisme in het westen van Edinburgh. Ik merk dat zelf ook. Donderdag had ik mijn huis ingericht en vrijdag besloot ik naar het centrum te lopen. In Gorgie zag ik veel mensen in shirts van Hearts. Het is een prachtig shirt, maar de mensen lijken er een statement mee af te willen geven. Het is weer cool om voor Hearts te zijn. Precies hierom wilde ik dicht bij het stadion wonen. Om te zien hoe de club leeft in de wijk. Alleen al even naar het stadion lopen, dat op drie minuten van mijn kamer ligt, is heerlijk. Mensen kopen merchandise in de winkel, tickets voor de wedstrijd tegen Annan Athletic of zetten zichzelf op de foto voor het stadion. Hearts en Gorgie lijken één te zijn. Ik ben heel benieuwd of dat in januari ook nog zo is. Zeker als Rangers dan al op een onoverbrugbare voorsprong staat. Ik denk het wel. De fans lijken vooral blij te zijn dat hun club er nog is. Het sportieve aspect staat op dit moment op het tweede plan.

Die zaterdagmorgen heb ik een raar gevoel in mijn buik. De eerste *matchday* van het seizoen. Het voelt alsof ik naar

de openingswedstrijd van Willem II ga. Raar, want Hearts is helemaal niet mijn club. Maar mijn project gaat nu echt beginnen. Ondanks dat de Petrofac Training Cup een rare beker is, heb ik er ontzettend veel zin in. De echte start van mijn avontuur. Ik kan dan ook niet wachten om naar het stadion te gaan. Ondanks dat ik maar drie minuten van Tynecastle woon, besluit ik al twee uur voor de aftrap de straat op te gaan. Het is lekker weer en daardoor ideaal om sfeer op te snuiven. Het nieuwe thuisshirt blijkt een nog grotere hit te zijn dan ik dacht, want overal zie ik Jambos lopen met het tenue. Met de zon erop ziet het bordeauxrood er nog mooier uit. De pubs puilen uit en er worden Hearts-liederen gezongen.

Ik besluit om bij Tynecastle Arms naar binnen te gaan. Voor mij de pub die het meest “Hearts” uitstraalt en zowat naast het stadion. Ondanks dat ik nog niemand in Edinburgh ken, heb ik zo aanspraak. Ik bestel een Irn-Bru bij de bar en de man naast mij hoort aan mijn accent dat ik geen Schot ben. Hopelijk is mijn Engels aan het eind van het seizoen zo goed dat niemand hoort dat ik een buitenlander ben, maar voorlopig is het nog zo steenkolerig als dat van een gemiddelde Nederlandse politicus. Voordeel van mijn accent is dat mijn barbuurman een praatje met mij aangaat. Hij legt alles uit over de situatie waarin Hearts heeft verkeerd. Ik weet dat natuurlijk wel, maar zijn persoonlijke noot is mooi. Hij vertelt dat hij in de afgelopen maanden duizenden ponden in Hearts heeft gestoken. Hij is vrijgezel en voor hem is Hearts het belangrijkste in zijn leven, vertelt hij me. Een leven zonder Hearts kan hij zich niet voorstellen. Het geld kan hij wel missen, dus waarom niet naar zijn Jambos? Hij heeft het over Rangers dat failliet ging en dat het bedrijf Sevco de naam, stadion en historie van de oude club had overgenomen. Het leek hem helemaal niets als dat bij Hearts was gebeurd. Ondanks dat alles nog het oude zou hebben geleken, was voor hem het echte Hearts dan toch dood.

Het is mooi om te horen hoe belangrijk de club voor hem is. Ook nu geeft hij maandelijks geld aan de FoH en zolang hij het financieel aan kan, zal hij dat blijven doen. Ik vertel hem dat ik het een mooi principe vind dat Hearts van de supporters gaat

worden en hij is het volledig met mij eens. Volgens hem is dat de toekomst voor veel clubs. Romanov heeft hem enkele schitterende ervaringen bezorgd, maar ook veel pijn. In Ann Budge heeft hij veel meer vertrouwen. De man geeft mij een hand en stelt zich voor als Robert. Een uur lang blijf ik met hem aan de bar hangen. Ik kom er zo achter dat hij eigenlijk uit een familie komt met Hibeas. Maar in 1986, hij was toen nog een tiener, verloor Hearts op de laatste speeldag van Dundee waardoor de titel naar achtervolger Celtic ging. Dat vond hij zo erg dat hij uit een gevoel van medelijden supporter van Hearts werd. Daarnaast was hij groot fan van John Colquhoun, de kleine spits van de Jambos uit de jaren 80 en 90. Helaas vliegt de tijd voorbij en een kwartier voor tijd wil ik wel het stadion in. Ik neem afscheid van Robert en zeg dat ik hem nog wel een keer zal ontmoeten dit seizoen.

Ondanks dat ik een kaartje heb gekocht voor de Wheatfield Stand, waar ik ook mijn seizoenkaart heb, besluit ik naar de halfvolle Gorgie Stand te gaan. Het lijkt mij wel mooi om naar “mijn” tribune te kijken, zeker omdat die bijna helemaal vol zal zitten. Tynecastle ziet er prachtig uit. Ik heb een perfect uitzicht op de oude hoofdtribune en met de zon erop is dat een plaatje. Het is echt genieten. Er zijn bijna 7000 man op deze wedstrijd afgekomen, voor de eerste ronde in deze vage beker een ongelooflijk hoog aantal. Maar het is wel te begrijpen dat de fans Hearts weer eens aan het werk willen zien na al die maanden onzekerheid. Dat het dan voor de Petrofac Training Cup is, maakt niet veel uit. Het draait namelijk om Hearts.

Op papier mogen de semi-profs van Annan Athletic, uit het uiterste zuiden van Schotland, geen probleem vormen. In het uitvak valt een spandoek mij erg op: “Annan Says Yes”. Dat gaat over het Indyref dat over twee maanden plaatsvindt. In Gorgie heb ik ook al veel stickers met YES gezien en in de kranten is het onafhankelijkheidsreferendum dagelijks het hoofdnieuws. Om mij heen zie ik mensen zitten met buttons waarop YES staat. Het voetbal van de Jam Tarts ziet er leuk uit. Al na acht minuten is het Billy King die de 1-0 maakt. Iets later scoort de Zweedse spits Osman Sow de 2-0. Daarna is het wachten op de

3-0 en die wordt gemaakt door Callum Paterson, de rechtsback die ook in de spits kan spelen. Als Hearts door zet, kan het wel eens een nulletje of zes, zeven worden. Maar na rust geloven de spelers het wel. De voet gaat van het gaspedaal, met de competitiestart al in het achterhoofd. In de blessuretijd is het zelfs Annan dat de 3-1 maakt. Ondanks dat het geen bijzondere wedstrijd is en de sfeer zeker geen gekkenhuis, is het heerlijk weer een wedstrijd op Tynecastle te zien. De spreekwoordelijke kop is eraf.

First Round Petrofac Training Cup, 26-07-2014

Heart of Midlothian – Annan Athletic 3-1 (3-0)

8. Billy King 1-0

19. Osman Sow 2-0

40. Callum Paterson 3-0

90. Scott Davidson 3-1

Geel: Watson, Davidson (Annan Athletic)

Toeschouwers: 6708

Arbroath – Alloa Athletic 1-4

Airdrieonians – Albion Rovers 2-2 (2-4 w.n.s.)

Brora Rangers – Stenhousemuir 3-1

Clyde – Ayr United 2-0

Cowdenbeath – Brechin City 1-3

Dunfermeline Athletic – Raith Rovers 1-0

East Fife – Forfar Athletic 2-1

East Stirlingshire – Falkirk 1-7

Greenock Morton – Spartans 1-0

Montrose – Peterhead 0-3

Queen of the South – Livingston 3-4

Queen's Park – Berwick Rangers 1-1 (3-4 w.n.s.)

Rangers – Hibernian 2-1

Stranraer – Dumbarton 3-2